Entrevista a Emma Vilarasau.

Entrevistes | 24-03-2014 | 19:41

Una de les grans apostes de la passada temporada del Teatre Nacional de Catalunya ha estat Barcelona, una història que parla de l?aferrissada lluita d?una família barcelonina que viu l?horror de la Guerra Civil. Emma Vilarasau trepitja amb pas ferm qualsevol escenari demostrant el seu indiscutible talent i, en aquesta ocasió, no ha decebut. El seu paper, juntament amb el de Míriam Iscla, és el pal de paller de l?obra i està interpretat amb intel·ligència i tenacitat. Una vegada més, la dilatada carrera de l?actriu es reflecteix en l?àmplia bateria de registres que domina amb seguretat i força i és capaç d?esgarrapar els cinc sentits a l?espectador.

- Quina creus que és la clau de l?èxit d?aquesta obra?

Penso que és una obra que parla del nostre país, parla de nosaltres, d?uns fets que no són tan llunyans i que han viscut els nostres avis. Moltes persones que en aquell moment eren joves han viscut un moment molt emotiu. Barcelona parla d?un moment molt difícil però també d?una gran amistat entre dues dones, de les tries personals de cadascú, de les diferents decisions que prenem en un moment concret i que ens separen d?allò que estimem, opcions que s?han de respectar malgrat no hi estiguis d?acord. Parla duna família catalana que viu la guerra i lluita per sobreviure amb humor sense deixar-se arrossegar per la tragèdia de les circumstàncies.

- Parles de sobreviure...I com sobreviu un espectacle actualment?

Es molt difícil. Sempre intentem fer coses pel públic, que li resultin interessants sense rebaixar el nivell. Ara, més que mai, hem de pensar amb el públic amb obres que potser no són còmiques però que el satisfan i el reconforten. El públic ha de reclamar allò que és seu perquè, a vegades, els actors som els únics que reclamem la cultura però això és cosa de tots. Un país sense cultura pròpia s?empobreix i perd la seva manera d?expressar-se... El públic paga uns impostos per gaudir d'una una cultura i ha d?exigir que no li prenguin, com tampoc una llengua. En un país on va costar molt tirar endavant a partir de l?any 1975, després del règim totalitari de Franco, però que va ser capaç de crear una infraestructura teatral molt potent, no es pot permetre perdre la feina de vint anys per les retallades i la pujada de l?IVA.

- I si seguim així, a la cultura li espera un futur molt negre...

Sí, però jo penso que algun dia això canviarà. Hi haurà un dia de consulta amb una pregunta i això donarà un tomb. De tota manera penso que els espectadors no ens han abandonat, els que poden

ens segueixen fent costat. Moltes famílies han d?estrènyer els cinturons però no renuncien al teatre. És cert que, en comptes d?anar-hi quatre vegades potser n?hi van dues, però no ens ha deixat i això és molt important.

- Potser la tendència és la d?un teatre més comercial lluny de la reflexió per esbargir al públic...
Jo penso que no. Barcelona és una obra dura i han vingut i segueixen venint moltes persones. El que m?ha passat en aquesta obra feia temps que no ho vivia: experimento un procés de catarsi i el comparteixo amb el públic perquè, al cap i a la fi, tots sabem de què parlem i això ens segueix impressionant i ens emociona. Molts joves han vingut per veure com era el drama d?una família que pateix la Guerra Civil amb constants bombardejos. És molt diferent veure-ho que t?ho expliquin.

- Com creus que un jove actor pot aconseguir fer-se un lloc en un moment tan delicat com aquest?
És molt complicat. Penso que ha de tenir molta tossuderia i voluntat de sacrifici perquè no és fàcil però, quan un està segur que serveix per una cosa, s?entossudeix i s?esforça en aconseguir els seus objectius. Recomano fer uns estudis oficials a Catalunya però també aconsello viatjar, sortir a l?estranger, encara que sigui per poc temps. És molt important obrir horitzons i veure altres cultures i maneres de fer i quan tornis tenir molta sort i anar a tots els càstings.

- I des de la teva experiència...
Eren uns temps incomparables. Abans no hi ha havien tants teatres ni tampoc tants actors que es presentessin a les escoles de teatre com l?Institut del Teatre de Barcelona. Quan jo vaig començar, a Barcelona només hi havien tres teatres. Vaig tenir la gran sort de treballar amb en Lluís Pasqual que em va recomanar a Fabià Puigserver, en aquell moment director del teatre Lliure, per fer un paper en una obra i me?l van donar. Des de llavors vaig estar deu anys al Lliure, entremig vaig marxar un any a França, fins que va morir Fabià, moment en el qual va acabar la meva etapa a la companyia que, d?altra banda, va ser una escola. Després de deu anys en una companyia estable em veia desemparada però vaig tenir sort i em van anar oferint papers. He estat afortunada perquè mai he parat.

Autor: Albert Caño Franch/GN